

Llimona i Barret, Jordi.

(Barcelona, 20 de març 1924 – Barcelona, 11 de setembre 1999)

Jordi Llimona, un exemple de llibertat.

Per Josep Maria Carbonell

En Jordi Llimona va néixer a la ciutat de Barcelona el 20 de maig de 1924 en el sí d'una família catalanista, culta, artística, plena de pintors, escultors, poetes, forjada en l'humanisme més universal. Una família noucentista. El seu pare, Rafael Llimona (1896-1957), fou un reconegut pintor; l'avi patern, Josep Llimona (1864-1934), un escultor acreditat; i l'oncle Joan, germà del seu avi, pintor renovador de la temàtica religiosa mural a Catalunya.

Als dinou anys, després de frustrar-se un viatge a peu a Terra Santa que tenia previst dur a terme i havent dedicat un temps a reflexionar sobre les diferents espiritualitats cristianes, va ingressar a l'Ordre Caputxí de Catalunya. Era l'1 de novembre de 1943. Posteriorment, va entrar al noviciat d'Arenys de Mar, on va rebre el nom de Jordi de Barcelona. El 29 de gener de 1950 rebia la consagració sacerdotal, tenia 25 anys.

A finals del 1951 va ser nomenat Director del Centre Filosòfic d'Olot, càrrec que va ocupar fins que es va traslladar a Roma per llicenciar-se en Teologia a la Universitat Gregoriana. Jordi Llimona va viure apassionadament aquella estada a la capital italiana, i sempre fou comentada la seva primera visita al Museo Nazionale Romano, on s'agenollà davant l'estàtua de la Venus de Cirene, fascinat per la bellesa d'aquesta.

Retornat a Barcelona el nomenaren director del Teologat de Sarrià. Emergiren aleshores amb força les seves idees, la seva visió teològica, eclesiàstica,

política i social, que després es concretaria al seu llibre *"Pensament i Compromís"* (1972). Professor a la Facultat de Teologia de Catalunya, al 1970 va ser forçat a abandonar la docència per l'Episcopat, que considerava que les seves idees eren poc ortodoxes. Aleshores, l'antic professor de filosofia, teologia i franciscanisme, va dedicar-se plenament a l'escriptura, com ho demostra la dotzena llarga de llibres que va publicar.

Durant més de tres dècades en Jordi Llimona va viure al Convent de Sarrià, fent cada diumenge l'eucaristia de dos quarts de dotze del migdia i implicat en molts projectes socials i polítics. Cal recordar el seu paper actiu a la famosa "Caputxinada", protagonitzada pels estudiants del Sindicat Democràtic d'Estudiants de Barcelona i que va representar un moment important en la lluita contra el franquisme. Les repetides sancions que li caigueren al damunt provinents de les cúries del poder polític i eclesiàstic, i el mateix empresonament durant la dictadura franquista, no van aconseguir mai barrar-li el pas ni fer-lo defallir.

Al 1999, any en que es va posar malalt, li van concedir la Creu de Sant Jordi en reconeixement a *"la singularitat del seu pensament i la seva acció religiosa centrada en una cosmovisió positiva i dinàmica de l'existència, i com a exponent d'un cristianisme tothora compromès amb els valors de la llibertat, la solidaritat i el progrés, com tanmateix la seva llarga fidelitat a la Llengua, la cultura i la nació catalana"*. Durant els mesos de la llarga malaltia, el Pare Llimona va donar testimoni viscut del missatge que va voler transmetre, anys abans, al llibre *"Per una mort més humana"*.

La mort li arribà l'11 de setembre d'aquell mateix any. Un dia emblemàtic pel nostre país i ple de significació per un home que estimava tant la terra i la cultura catalanes.

En Jordi Llimona i el PSC

En Jordi Llimona fou un dels fundadors del PSC. I en concret d'aquell PSC-Congrés que varen impulsar Convergència Socialista de Catalunya i el GIS (Grups d'Independents pel Socialisme). El Pare Llimona formava part d'aquest grup, juntament amb Alexandre Cirici Pellicer, Maria Aurèlia Campmany i Joan Manuel Serrat, entre d'altres.

Fundador, referent, en Jordi Llimona va ser durant quasi vint-i-cinc anys un militant de base a la seva Agrupació de Sarrià del PSC. Els seus moments públics més visibles de compromís amb el PSC foren als inicis fundacionals del Partit, en ple procés de fusió dels diversos grups socialistes i en plena transició democràtica. Recordem la seva famosa intervenció al míting "Guanyem la Llibertat" del Palau Blau-grana a l'any 1975 i, vint anys després, en moments també difícils pel Partit, les seves paraules a la presentació de la candidatura de Joaquim Nadal a les eleccions autonòmiques de 1995.

La seva militància política al PSC responia a la ferma convicció catalanista, social, progressista i humanista que posseïa. Militància que va viure en alguns moments de manera radical, tossuda, amb idees pròpies, agosarades, enèrgiques, defensades amb convicció. Encara avui són recordades les seves intervencions als Consells Nacionals del PSC dels primers anys, o la seva participació en la Comissió de la Dona, accions que van sobtar alguns. La seva disposició, però, era congruent amb les causes més avançades.

Tanmateix, les seves posicions no eren sempre previsibles, ans al contrari, responien a una reflexió molt personal i fruit de decisions preses tocant de peus a terra. Un exemple n'és el cas del sí rotund a la discutida i polèmica entrada d'Espanya a l'OTAN, que és una posició plenament coherent amb la seva ferma convicció europeïsta. En aquest mateix sentit, recordo vivament una visita que vàrem fer-li a l'Hospital de Barcelona en Josep Maria Sala i jo mateix. Ell, força malalt, ens agafà el braç i ens digué: *"Sobretot, que la tercera pista de l'aeroport es faci bé i amb les mides corresponents"* (ens trobàvem en ple debat

ciudadà sobre les conseqüències ecologistes de l'ampliació de l'aeroport amb la tercera pista).

La seva manera de ser, senzilla i lliure, molt pròpia i propera a la gent, va fer que la seva presència al PSC fos respectada i, sobretot, molt estimada per tothom. El seu ideal el podem trobar en la seva intervenció al Palau Blau-grana:

“Anem a estructurar una societat igualitària. anem a establir les condicions que facin possible que els béns i la cultura siguin per a tothom, anem a fer una societat fraternal d'homes i dones, anem a construir la llibertat, anem a afermar la justícia. En una paraula: anem a canviar la vida”.

Per ell hi havia una relació entre la seva condició de cristià i la seva militància socialista: *“No pensem caure en el parany d'afirmar que l'única manera de ser cristià és ser socialista. Però sí creiem, i això ho afirmo com a creient i amb tota la ciència que conec dels evangelis, que la dialèctica cristiana porta a una societat sense classes, a una societat igualitària, fraternal, lliure i justa”*, i afegia: *“El socialisme ofereix una resposta per a fer reals i presents, ara i aquí, aquestes exigències cristianes i humanes de construir un món fraternal. I és des d'aquesta resposta socialista que nosaltres volem construir una nova terra en el nostre país”*. En Jordi Llimona acabava la seva intervenció fent una crida als cristians de Catalunya: *“Uniu-vos a la lluita socialista per fer reals les exigències cristianes i humanes d'un món fraternal, igualitari i sense classes!”*. Des del Míting de la Llibertat fins ara han passat vint-i-vuit anys, i han passat moltes coses, i el país, el PSC i en general el socialisme han anat evolucionant a posicions més pragmàtiques. De tota manera, les paraules de Jordi Llimona resten per a molts de nosaltres com l'horitzó moral i utòpic, aquell que dóna sentit i raó a una militància i a un projecte.

La Germana mort es va endur ja fa cinc anys un home lliure i un referent per a molts. I els seu traspàs ens deixarà sense una veu que tant en la política com

en l'Església, dos móns massa vegades sotmesos als silencis, als temors, a les jerarquies i els aparells, havia estat sempre lliure i pròpia, arrelada i utòpica.

Josep Maria Carbonell